

WIJ NEMEN U MEE

Wij nemen u mee op een vroege voorjaarsmorgen naar een wat dicht begroeide duinpan.

Het is windstil. De zon is net zijn dagelijkse rondgang begonnen. De ochtenddauw glinstert op de begroeiing. We zoeken een plekje van waar uit we een goed overzicht hebben op het duindal.

Een fitis verwelkomt ons met zijn steeds maar voortdurende zang en links van ons klimt een veldleeuwerik omhoog tegen de blauwe ochtendlucht. Kwistig strooit hij zijn zang over het duin, uitbundig en moeiteloos. Konijntjes schieten heen en weer, hun spel spelend met elkaar en zich niet bewust van onze spiedende blik.

Boven op een duintop roept een fazant zijn schorre roep over het duin. Het wekkertje van de sprinkhaanrietzanger klinkt van ver over het stille duinlandschap. Bovenin een dicht bosje van duindoorns kwettert en springt een grasmus met veel misbaar haast kopje over in zijn vreugde over deze mooie voorjaarsdag. Een paartje kneuen kneutert gezellig heen en weer, overal en nergens, thuis-horend in het duin.

Het fluitekruid heeft zijn eerste bloemen. De salomonszegel bloeit in groepjes bijeen tegen de hellingen en laag tussen de begroeiing licht het blauw van het duinviooltje op.

Een wonderlijke gewaarwording zo'n stille ochtend ergens in duin; een wereld apart.

Een moment van uitbundige levensvreugde en stille ontroering voor wie het zien wil.

Wij nemen u mee op een late herfstavond naar een vergaderzaal ergens in een plaats. Het is al laat als we naar binnen stappen. Het is er warm en vol. De voorzitter heeft net zijn openingsceremonie voltrokken.

Een geërgerd gemompel klinkt op als we schuchter een plaatsje zoeken op de publieke tribune van waar we een blik kunnen werpen op de hoogwaardigheid-bekleders in de zaal.

De lucht is blauw van de sigarenrook en de tranen komen ons in de ogen. Niemand verwelkomt ons. Een man aan het einde der tafel spreekt met verheffing van stem, schijnbaar moeiteloos. Hij spreekt over het al of niet verlenen van een bouwvergunning en gebruikt veel moeilijke woorden.

Een man in uniform voorziet de heren van rookwaren en koffie en schiet heen en weer door de zaal.

Dan gaat de voorzitter recht zitten en licht het volgende agendapunt toe.

De bebouwing van het duingebied volgens het ter visie gelegde ontwerp; ten eerste de bouw van een aantal bungalows en ten tweede, de aanleg van een verkeersweg door genoemd gebied.

Dan komen de stemmen los. Men spreekt over subsidies, leningen, voorzieningen, financiële baten, vergunningen enzovoort, enzovoort. Alle heren menen iets te moeten zeggen.

Een weer spreekt de man aan het einde der tafel. Hij spreekt met harde stem, hij spreekt van verfraaiing van het genoemde gebied door de te bouwen bungalows en ook de weg zal een zegen zijn voor al wat leeft en groeit.

Een wonderlijke gewaarwording zo'n bijeenkomst ergens in een rokerige zaal. Een wereld apart! Voor wie het zien wil.

Twee werelden apart. Is dat zo? Natuur en politiek, politiek en natuur, dicht naast elkaar, waarbij de ene wereld (die van de politiek) dikwijls de andere dreigt te overwoekeren.

Hier ligt uw taak natuurbeschermer? Als gij uw leeuwerik wilt blijven horen en uw duinpan wilt behouden, let dan op wat de mannen in de vergaderzaal beslissen...let op!! Ze zitten daar namens u, hopelijk ook voor u. Let op en reageer.

Nog steeds zingt de fitis en nog steeds bloeit het duinviooltje. Aan ons of dat zo blijven zal. Aan ons om mee te denken, om mee te handelen, om bij te sturen, waar dit nodig is.